

knjigo o presv. Rešnjem Telesu, v kateri je hotel zbrati vso bogoslovno in modroslovno tvarino o tem nauku, a je umrl, predno je začel. Med vspodbudno in ascetično slovstvo spada devet letnikov „Drobtinic“, katere je on izdal in v vseh priobčil tudi svoje spise.

Kaj je pa storil pokojni gospod kanonik za prospeh leposlovja in umetnosti, to izpredi vsakdo, ki prelista trinajst letnikov „Dom in sveta“. V njem je nebroj njegovih daljših in krajših spisov. Poleg tega je pa kot tenkovesten urednik strogo pregledoval in popravljaval rokopise, kar je včasih zelo mučno delo, in še celo veliko slik je priredil.

Nemogoče nam je našteti še druge manjše spise. Bil je zlasti priden sotrudnik „Duhovnega Pastirja“, in tudi „Linzer theologisch-praktische Quartalschrift“ je prinesla včasih kaj iz njegovega peresa. Priden sotrudnik je bil „Matici Slovenski“ in „Družbi sv. Mohorja“.

S časom je tako štedil, da si niti najpotrebnejšega odpočitka ni privoščil. Na izprehod ni hodil. Poznal je samo pot v kapelo, v šolo in v tiskarno. Redkokdaj je šel kam na deželo, in takrat večinoma le, da bi zavodu koristil ali pa prinesel kako fotografijo za list. Dvakrat pa je šel na daljše potovanje. L. 1888. je romal na grob sv. Petra v Rim in pri tej priliki proučil poglobitve umetnostne zbirke v Italiji, leta 1891. pa je potoval v Egipt in v sveto deželo, da si na lastne oči ogleda sveto-pisemske kraje. Na Dunaju in v Budapešti si je sam ogledal zavode, v katere je dajal delati ploče (clichés) za slike v „Dom in svetu“.

S tem sem na kratko omenil njegova glavna slovstvena dela, a to nikakor še ni

vse. Kako mnogostranski je bil njegov duh, se pač presodi iz tega, da se je zadnji čas bavil vedno bolj z gospodarskimi vprašanji. Posebno se je zanimal za osuševanje ljubljanskega barja ter sam marsikaj poskušal na tamošnjih travnikih, in mnogo časa je zadnja leta porabil za čebelarstvo, katero je sam gojil praktično v „Marijanišču“ in bil tudi predsednik „Čebelarškega društva“.

Tako je res delal pridno kakor čbelica. „Matica Slovenska“ in „Leonova družba“ sta ga izvolili za podpredsednika, in vsi dobromisleči Slovenci so se veselili in mu častitali, ko je bil dne 25. prosinca l. 1900. imenovan ljubljanskim stolnim kanonikom in dne 28. istega meseca kanonično vmeščen od knezoškofa dr. Antona Bonaventure Jegliča, s katerim ga je od nekdaj vezalo srčno prijateljstvo. Njeg. Veličanstvo cesar Frančišek Jožef I. je dovolil, da sta se XXIII. letnik „Drobtinic“ in VIII. letnik „Dom in sveta“ sprejela v cesarsko fidejkomisno knjižnico. Drugega odlikovanja ni dobil — in ga tudi nikdar iskal ni. Ko je dne 24. kimavca t. l. zatisnil trudne oči, je pač dobri Bog zvestemu služabniku dal za služeno plačilo.

To je kratek obris življenja in delovanja pokojnega kanonika. Koliko zanimivih črtic iz njegovega občevanja z mladino in s pisatelji bi se dalo naštet! Trdno upamo, da ga njegovi dosedanji prijatelji po smrti ne bodo pozabili, ampak se ga spominjali v spisih in v molitvi ter skrbeli, da se ohranijo, razširijo in dopolnijo lepa dela, ki jih je zasnoval pokojnik.

Dr. Evgen Lampe.

